

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

DANI COLLINS

Pabandom iš naujo?

2023 rugsėjis–gruodis

SESERYS SLAPTA

Dani Collins

PABANDOM IŠ NAUJO?

Dviejų knygų serija
"*Seserys slapta*".
Antra knyga

Dani Collins,
Manhattan's Most Scandalous Reunion, 2021
© Dani Collins, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Aušra Maksimovienė, vertimas iš anglų kalbos,
2023

ISBN 978-609-03-0925-4

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Nina Menendes stengėsi išgyventi dar vieną sunkią ir taip nelengvo mėnesio dieną. Jei taip ir toliau, laukia siaubingi metai. Ir dar įkyruolis su fotoaparatu lenda į akis, vadina svetimu vardu. To tik ir trūko!

- Oriele! Labas, Oriele!

Orielė? Tik ne ta moteris.

Stipriai plakant širdžiai, mėgino kuo greičiau sprukti nuo viešbučio Manhatane - ten ką tik dalyvavo darbo pokalbyje su britų kino žvaigžde. Tapti drabužių dizainere ne jai. O gal? Pati nebežino. Nei kas ji, nei ko iš tikrųjų nori. Viskas gyvenime ėjo šuniui ant uodegos. Mieliau pasislėptų kokiame nors sode po lapais.

Jei tik turėtų sodą. Ir jei ten būtų lapų.

- Oriele? Ką čia veiki? Kur tavo vyras? - neatlyžo žmogysta, įkyriai kišanti fotoaparata prie veido.

Paparacai sukiojasi aplink tokius prašmatnius viešbučius kaip šis tikėdamiesi nufotografuoti apsistojusias garsenybes. Nina susitiko su Londone gyvenančia ir popgrupėje dainuojančia aktore. Projekto biudžetas nedidelis ir ji šią galimybę gavo draugės dėka. Tik per darbo

pokalbi priešekėjo nesąmonių ir dabar mielai prasmegtų į žemę.

- Vėl dirbi?

Klausimas žeidė, o kaip kitaip. Norėjosi riebiai nusikeikti, bet nepaisydama paparaco žingsniavo toliau.

Keli fotografai sekė iš paskos. Apspito lyg grobio tykančios hienos, kamantinėjo, tikėjosi sulaukti dėmesio.

- Kodėl esi ne Indijoje?

- Ar tiesa, kad laukiesi?

- Žiūrėkit, - stabelėjo prie gatvės kampo laukdama, kol pravažiuos automobilis. - Žinau, kas ta Oriélé Kiuvjė, bet akyse jos nemačiau. Tik esu šiek tiek į ją panaši. - Nepaprastai panaši, bet Nina stengėsi apie tai negalvoti.

Tai, kad prie jos kimba ir painioja su Oriele, laimės neprideda. Kodėl sugalvojo grįžti į Niujorką? O, taip, žinoma. Kad šiame mieste galėtų jaustis paprastu žmogumi.

- O kas tu tokia? - paklausė fotografas, sekantis Niną į kitą kvartalą.

- Niekas. Grįžk namo ir palygink mudviejų nuotraukas.

Nina kadaise pati tą padarė, bendradarbei - dar tada, kai ši turėjo darbą, - pareiškus, kad ji

kaip du vandens lašai panaši į prancūzų modelį. Tai buvo prieš šimtą metų, Ninai, dar kupinai svajonių ir tikėjimo, pirmąkart atvykus į Niujorką. Podiumu žingsniuojančios Orielės Kiuvjė nuotrauka mados pasaulyje sulaukė daugybės pagyrų. Turbūt dėl ilgos, išliaupsintos, į skutečius suplėšytos suknelės.

Niną lyginimas su modeliu suerzino, tačiau netrukus atsirado didesnių bėdų.

Tris mėnesius laižėsi žaizdas Albukerkyje, o dabar sumanė grįžti. Kvailas darbo pokalbis. Ne pats geriausias metas.

Orielė – vis dar kylanti žvaigždė, ir Nina nesitikėjo, kad judviejų keliai vieną dieną susikirs. Grįžusi į Niujorką, sužinojo, kad Orielė išskrido į Indiją ir tapo vienu geidžiamiausių modelių pasaulyje.

Anksčiau Orielė Kiuvjė buvo nežinomos Bolivido aktorės dukra, o dabar paparacai svajojo ją nufotografuoti.

– Jos plaukai ne tokie, – pareiškė Nina trokšdama, kad fotografai atstotų. Sesers dėka Ninos kone juodi plaukai turėjo rausvų sruogelių. Tiesa, jų nesimatė, nes viršugalvyje susisuko kuodelį. Stengėsi darbo pokalbyje atrodyti dalykiškai. Be reikalo. Greičiausiai britų žvaigždė

ieško išsiskirti nebijančio žmogaus.

O gal reikėtų liautis sukti galvą dėl kitų nuomonės ir būti savimi, būti Nina? O kas ji? Mėgino numalšinti nerimą.

- Ir jos dantys kitokie, - turtingi tėvai ištiesino modelio dantis breketais. Jos dantys - kreivoki. Nors fotografai burnos nemato, o suspaustos abiejų merginų lūpos atrodo vienodai.

- Internetė rašo, kad jos ūgis - metras aštuoniasdešimt, mano - metras septyniasdešimt penki, - su trupučiu. Beveik septyniasdešimt šeši. Nors šiandien jaučiasi geriausiu atveju metro šešiasdešimties. - Aš ne ji.

- O kas tu? Pasakyk. Orielės giminaitė?

- Ko prikibote? - ėmė žingsniuoti sparčiau, jautėsi įsiutusi. Dvidešimt penkerių moteris, apsupta pusės tuzino vyrų. Pro šalį zujo žvilgsnius nudelbę žmonės, akivaizdu, neketinantys į visa tai veltis.

- Kodėl tu ne Indijoje, Oriele? - vyras griebė už rankos.

Nina, kadaise lankiusi savigynos pamokas, atsisuko ir kumščiu trenkė paparacui į nosį.

Nuo riešo iki peties persmelkė skausmo banga. Užvirė kraujas, krūtinė kilnojosi. Atsisotojo kovotojos poza, kūno svorį perkėlė ant

vienos kojos. Nuo peties nuslydusi kuprinė pakibo ant prie kelio nuleisto dilbio.

Keikdamasis vyras pritūpė, kraujo lašai kapšėjo ant šviesaus šaligatvio. Kiti vyrai, ant kaklų pasikabinę fotoaparatus su milžiniškais objektyvais, pasilenkę padėjo kolegai atsistoti. Šis išsitiesęs pervėrė Niną pykčio kupinu žvilgsniu.

Dieve mano, paparacai apsupo iš visų pusių! Iš kur jų tiek daug? Akys ieškojo plyšio, menkiausio tarpelio, leisiančio ištrūkti.

Žvilgsnis užkliuvo už mėlynai sidabrinio stogelio virš durų. Patraukė ten, lyg kažin kas viilotų. Pasirodo, darė tai sąmoningai, nes širdyje mėgo save pakankinti.

Šiaip liktų šioje gatvės pusėje ir keliautų pro šalį, bet dabar drožė link durų nė nesuprasdama, kad išbėgo į gatvę.

Pasigirdo cypiantys automobilio stabdžiai, jis vos spėjo sustoti. Vairuotojas garsiai pypino, užkūrė variklį, staiga priešais iššokęs būrys besivejančių paparacų apsupo automobilį.

Nina prabėgo pro nustėrusį durininką, įžengusi į pastatą nuskubėjo prie apsaugos darbuotojo. Dirbo Amiras.

- Atsiprašau, ar galiu čia šiek tiek pabūti? Kol

sugalvosiu, ką daryti. Jie nuo manęs neatstoja, – balsas drebėjo. Atsisukusi pamatė, kaip šaukia rankas iškėlęs durininkas.

– Pasitraukite! Į vidų neįeiskite.

Amiras susiraukė. Vienas fotografas pastūmė durininką, prispaudęs objektyvą prie lango, ėmė spragsėti.

Amiras čiupęs telefoną surinko numerį.

Kviečia policiją? Nina pasimetė, abejojo, ar verta juos į šią košę velti.

– Čia Amiras. Vestibiulyje laukia panelė Menendes.

– Ką? – sušnabždėjo. – Neatėjau čia su juo susitikti.

Ėmė sukti pilvą, kvėpavimas dažnėjo. Laukimas žudė.

– Taip, pone, suprantu, bet ji atrodo nusiminusi.

Širdis nusirito į kulnus. Tai žemino. Reivas suviliojo ją, o kai pasakė ketinanti supažindinti su tėčiu, metė. Praėjo trys mėnesiai, ir jis tikrai nenori turėti su ja nieko bendro.

Nina užsidengė delnais veidą, pasisukusi į langą, stengėsi sugalvoti, kam galėtų paskambinti. Niujorke turėjo kelias bičiules, bet, netekus darbo ir pradėjus gyventi su Reivu, jos

draugystę nutraukė. Draugė, padėjusi dėl šiandienos darbo pokalbio, gyvena Londone. Pažįstamas, leidęs apsigyventi nedideliame savo butelyje, keliauja po Australiją.

Nežinojo, ką daryti. Liūdėjo ne tik dėl persekiotojų. Liūdėjo dėl visko, kas pastaruoju metu nutiko. Ausų būgneliai tvinkčiojo, širdis kilnojosi. Gyvenimas dūžta į šipulius, bet šįkart namo neparšliauš. O kur tie *namai? Kas ji?*

- Panele... - ištarė Amiras ir Nina pakėlė akis. Turbūt vardą turėjo pakartoti kelis sykius, buvo nepatenkintas. Reivo asmeninio lifto durys atidarytos.

- Ponas Vestonas jūsų laukia. Ar palydėti? Atrodote pasimetusi.

Nina spoksodama į liftą juto norinti su Reivu pasimatyti. Tačiau jis tik apsimeta damas gelbėjančiu karžygiu. Iš tikrųjų yra žmogėdra: įvilioja merginas į guolį, o vėliau sudoroja.

Vis dar girdėjo, kaip durininkas ginčijasi su įniršusiais, vidun bandančiais patekti vyrais. Jei nori, kad jie išsiskirstytų, turi dingti iš vestibulio. Jei tik turėtų galią teleportuotis iš savo sumauto, nieko verto gyvenimo... Dievas mato, jos ir Reivo kasdienybė skyrėsi kaip diena ir naktis.

Žengus į liftą, grįžo prisiminimai. Rodos, viskas vyko prieš kokį milijoną metų, nors praėjo vos trys mėnesiai. Dar visai neseniai jautėsi laimingiausia pasaulyje. Juk gyveno milžiniškame bute palėpėje su vaizdu į Centrinį parką.

Kiekvieną dieną stovėdama šiame lifte sau kartojo, kad yra įsimylėjusi ir priešaky – filmo scenarijaus vertas gyvenimas. Niekur nedirbo, pradėjo siūti drabužius savo kolekcijai. Manė, po vasaros turės pakankamai kūrybiškų, kuriuos galės pristatyti mados savaitėje. Nedideliame renginyje, vyksiančiame galerijoje, kur ją galbūt kas nors pastebės, pasiūlys bendradarbiauti. Galbūt gaus kelis užsakymus iš vietinių drabužių parduotuvių. Nina sukūrė ne vieną įvaizdį su savo siūtais drabužiais ir Reivo nupirktais bateliais, rankinėmis, apyrankėmis.

Išeidama viską paliko. Kaip galėjo leisti jam mokėti už blizgius audinius, juostas, siuvimo mašinos adatas ir smeigtukus stiklinėmis viršūnelėmis?

O varge, kaip greitai svajonių gyvenimas apvirto aukštyn kojom! Šiandien vilkėjo paprastą, ilgą suknelę, kurią studijuodama pasisiuvo iš medžiagos likučių. Kuodelis išsileido, palaidi plaukai dėl vasariškos drėgmės susiraitė, garbanos krito ant veido ir pečių.

Manė, toks įvaizdis leis atrodyti kaip paprastai merginai, nusiteikusiai bendrauti ir bendradarbiauti. Deja, gyvenimo aprašymas išdavė, kad jau metai neturėjo darbo. O drabužių dizainere nedirbo apskritai. Niekas jos nepriėmė, o pati per daug ir nesisiūlė.

Paprastai savigrauža jai svetima, bet šiandien, rodės, tapo neatsiejama dalimi. Ne todėl, kad kažkokia moteris ką nors leptelėjo. Ir ne dėl nukabintos nosies ar pajuodusių paakių, išduodančių bemieges naktis. Nemiegojo jau kelias savaites. Tamsios, padūmavusios akys išbalusiam veide. Nors jos oda kiek tamsesnė, aukšinio atspalvio.

Liftui sustojus atsidarė durys ir Ninos nugara pašturpo.

Akimirką pamiršo, kaip atsidūrė pastate, kuriame gyveno Reivas. Norėjosi įlėkti ir kaip anksčiau pašaukti jį vardu.

Atiduotų viską už galimybę pulti į glėbį ir ištirpti. Jei galėtų išbučiuoti jį ir be žodžių atsisturti lovoje. Atsidavus geismui, aplinkinis pasaulis, rodos, išnykdavo.

Bet visa tai liko praeityje. Norėtusi pasislėpti nuo realybės, bet anksčiau ar vėliau ji pasivys. Įžengė į marmuru grįstą koridorių. Ant

apskrito stalo – gėlių puokštė, kurią tvarkytoja keisdavo kas tris dienas.

– Nina? – atsklido balsas iš koridoriaus, vedančio į miegamuosius.

Išgirdus balsą, širdis ėmė plakti stipriau. Jį pamąčius, sukilo geismas, kurio išėjusi stengėsi nepaisyti.

Reivas vilkėjo išlygintas tamsiai pilkas kelnes, be batų. Plokščią pilvą ir raumeningą krūtinę aptempiantys marškinėliai – mėlynai ir baltai dryžuoti. Veido oda švytėjo, kiek įdegusi – kaip ir visų Floridos gyventojų žiemą. Tamsūs plaukai drėgni, šiek tiek susivėlę.

Nina, nors išsigandusi ir pasimetusi, nepajėgė atplėšti akių. Tik išvydusi pajuto norą jį liesti, paskęsti tamsiuose plaukuose, pilkšvo žvilgsnio gelmėje. Glostyti išraiškingą smakrą, pamaloninti per kraštus besiliejančią savimeilę.

Taip gera jį vėl pamatyti. Ketino nusišypsoti, tačiau netrukus šį tą suprato. Pasijuto it ištikta stabo.

– Tu ne vienas, – ne kartą matė Reivą ką tik po sekso. Ir jis atrodydavo *būtent taip*.

Linko keliai. Pykino, darėsi silpna, pasirėmusi į minkštą suoliuką prie lifto pasilenkė į priekį. Tuo neteks sąmonės.

Taip atrodo emocinis lūžis. Juk žinojo, kad jis gyvena toliau. Tačiau šis paskutinis lašas perpildė nervinio išsekimo stiklinę. Ji sulyginta su žemėmis. Sutrypta. Nepajėgė į jį nė žvilgtelėti. Reikėtų eiti, tik kojos neklausė.

- Vienas, - atsakė sausai. - Amirui paskambinus, prausiausi po dušu. Bet jau važiuoju.

Turbūt paminėjo tai ne veltui. *Negalvok užsibūti.*

Kilstelėjusi galvą pajuto, kad, nepaisant kambaryje tvyrančios įtampos, Reivas ieškojo jos akių. Jei ne sveiką protą aptemdęs jaudulys, pagalvotų, kad žvilgsnis - kupinas geismo.

- Ko atėjai? - nužvelgė ją nuo galvos iki kojų. Nuo sutaršytų plaukų iki basučių atviru priekiu. Suraukė antakius lyg išvydęs vaiduoklį. - Laukiesi?

- Ką? - sėsdamasi trenkėsi pakaušiu į sieną, susirietė iš skausmo. - *Ne. Dievuliau,* tik to man ir trūko.

Tik visiška neišmanėlė galėtų patikėti šio vyro pažadais ir tapti meiluže. Vadinasi, yra kvailė, nes dabar gailėjosi tada nuo jo nepastojusi.

- Kodėl taip pamanei? - suknelė laisva tik dėl rekordiškai karštos birželio dienos, o ne dėl priaugto svorio....

